

Αρχή Τριωδίου – Προσευχή και Μετάνοια από τις οικολογικές μας καθημερινές αμαρτίες.

Γράφει ο Μητροπολίτης Ζιμπάμπουε Σεραφεΐμ.

1. Το Τριώδιο είναι βίωση βασικών πτυχών της Αγίας Γραφής.

Αυτή η Κυριακή, που είναι γνωστή ως η Κυριακή του Τελώνη και του Φαρισαίου (Λουκά18,10-14), αποτελεί ένα σημαντικό γεγονός μέσα στη λειτουργική ζωή της Εκκλησίας μας. Από σήμερα αρχίζουμε να χρησιμοποιούμε στις καθημερινές προσευχές μας τους ύμνους του Τριωδίου. Τα κείμενα αυτά συγκεντρώνονται στη σημασία της προσευχής και της μετάνοιας, ως μέσα που μας προετοιμάζουν πνευματικά με πίστη, αγάπη και ταπείνωση να ζήσουμε τα μεγάλα γεγονότα της ζωής του Κυρίου και Σωτήρος ημών Ιησού Χριστού. Να διδαχθούμε από την ταπείνωσή Του, από τα θαύματα Του, από την Σταυρική Του θυσία κι από το μεγαλείον της αγάπης Του για τους πονεμένους και τους στερημένους, για τους ασθενείς, τα ορφανά και τις χήρες. Να βρούμε τη δύναμη, μέσω των δοκιμασιών της πανδημίας του κορωνοϊού, να έχουμε μεταξύ μας κοινωνική αλληλοστήριξη, αγάπη και κατανόηση, χωρίς καυγάδες και φασαρίες, προστατεύοντας με κάθε τρόπο τη δημόσια υγεία και το αγαθό της ζωής ως δώρο Θεού.

2. Προσευχή και Οικολογική Μετάνοια από τις οικολογικές μας αμαρτίες.

Για να προστατεύουμε το Περιβάλλον μας, ως έκφραση της ευγνωμοσύνης μας στο Θεό για το θείο δώρο της όλης Δημιουργίας του κόσμου. Να σταματήσουμε να λεηλατούμε και να μολύνουμε το Πλανήτη μας. Με τη προσευχή και την μετάνοια μας, έχουμε την ελπίδα να παλέψουμε με τα πάθη μας και τις αδυναμίες μας έτσι ώστε στο τέλος να ζήσουμε την χαρά της Αναστάσεως και την κοινή ελπίδα της εν Χριστώ σωτηρίας μας. Να αρχίσουμε με τη βοήθεια του Θεού ένα νέο πράσινο τρόπο σκέψης και καθημερινό οικολογικό τρόπο ζωής, για να προστατευθεί και η οικογένεια μας, κι η τοπική κοινωνία, κι η κάθε Χώρα που ζούμε, για να προστατευθεί όλη η Ανθρωπότητα και μάλιστα αυτοί που δεν έχουν ακόμη γεννηθεί, για να προστατευθεί το μέλλον του Πλανήτη μας.

Έτσι μέσα στη χρονική αυτή περίοδο των εβδομήντα ημερών πριν από το Πάσχα, η Εκκλησία μας μάς προτρέπει με τους ύμνους της να αποκτήσουμε αληθινή ταπείνωση και μετάνοια, που είναι τα απαραίτητα

μέσα για την επίτευξη του σκοπού της ζωής μας, της εν Χριστώ δηλαδή σωτηρίας μας.

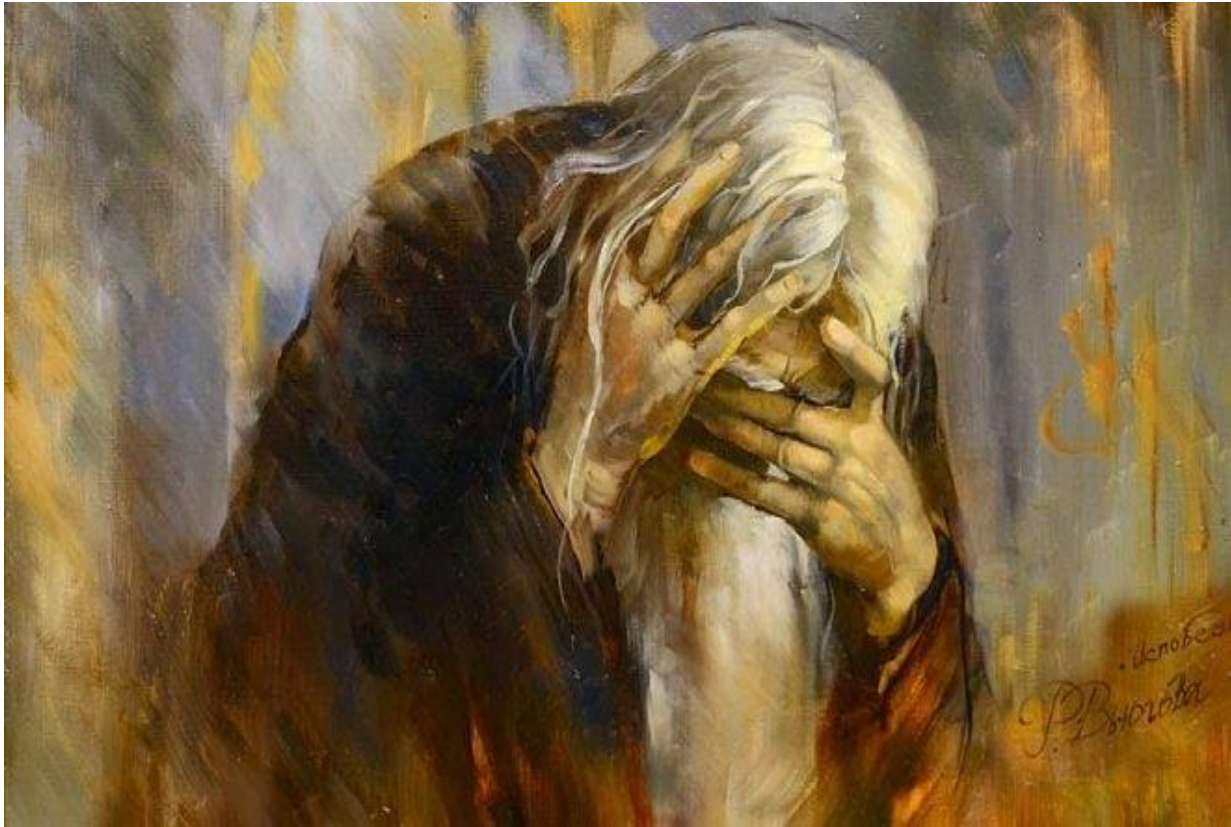
3. Μετάνοια και Ταπείνωση.

Η παραβολή του Τελώνη και του Φαρισαίου μας διδάσκει ότι μόνο μέσα από μια μεγάλη απόφαση μετάνοιας και ταπείνωσης, θα μπορέσει ο άνθρωπος να υψωθεί αληθινά, να δικαιωθεί από τον Θεό για να ζήσει τη λύτρωση του από την αμαρτία και τη σωτηρία του.

Η μετάνοια είναι συνειδητοποίηση της ανεπάρκειας της ανθρώπινης αυτοτέλειας. Εκεί που ο άνθρωπος νομίζει ότι τα ξέρει όλα το αποτέλεσμα είναι να σφάλλει, τα κάνει δηλαδή «θάλασσα», αδικεί τον εαυτό του και τους άλλους, αμαρτάνει, υποφέρει. Η μετάνοια είναι η προσπάθεια μας να ζήσουμε κοντά στο Θεό, με το Θείο Του θέλημα. Η πραγματική μετάνοια είναι η προσπάθεια μας να ζούμε σύμφωνα με τις Θείες Εντολές, να έχουμε έτσι μια προσωπική επικοινωνία με το Θεό και με τους ανθρώπους που συναντούμε στον καθημερινό βίο της ζωής. Τελικά η υπόθεση της μετάνοιας μας είναι η αλλαγή του τρόπου της υπάρξεως μας, είναι δηλαδή ένας νέος τρόπος ζωής. Είναι η χριστιανική ζωή, όπως το φωτισμένο παράδειγμα της επίγειας ζωής του Ιησού Χριστού και των Μαθητών του, εκτός του Ιούδα του Ισκαριώτη, και της Παναγίας μας και των αγίων μας, όπως το παράδειγμα του αγίου Ιωάννου του Προδρόμου, όπως το παράδειγμα της άγιας ζωής των αγίων που φέρουμε το όνομα τους.

Η ταπείνωση και η απλότητα του χαρακτήρα της ζωής των αγίων μας είναι τα άγια χαρίσματα τους που τους κινούν να αγαπούν και να βοηθούν όλους τους ανθρώπους. Στους ανθρώπους όμως που κυριαρχεί η έπαρση και ο εγωϊσμός, όχι μόνο δεν έχουν διάθεση να βοηθούν τους διπλανούς τους, αλλά αρχίζουν να κατηγορούν και να συκοφαντούν όσους με ταπείνωση και απλότητα προσπαθούν να βοηθούν τους συνανθρώπους τους. Και αυτούς που ομιλούν για σοβαρά προβλήματα που δείχνουν την απομάκρυνση μας από την οδό της αγάπης και της ταπείνωσης και της ενότητας και της ειρηνικής συνύπαρξης και κοινωνικής αλληλεγγύης μεταξύ μας ως μέλη του

ενός Σώματος του Χριστού, τους θεωρούμε «τρελούς και πελλούς» που ομιλούν για όλα τα θέματα.

4. Όσοι δημιουργούν προβλήματα στην ορατή ενότητα των Ορθοδόξων και αλλού βάζουν στην θέση του Φιλεύσπλαχνου Θεού την έπαρση του εαυτού τους.

Για να κατανοήσουμε όμως τους Φαρισαίους της εποχής μας πρέπει να δούμε από κοντά τον Φαρισαίον της Παραβολής της σημερινής Ευαγγελικής Περικοπής. Ο Φαρισαίος λοιπόν της Ευαγγελικής Περικοπής, με τον τρόπο που εισέρχεται στο Ναό για να προσευχηθεί, μας αποκαλύπτει ολόκληρο τον εσωτερικό ψυχικό του κόσμο. Τον βλέπουμε με υπεροψία να έχει απόλυτη εμπιστοσύνη στον εαυτό του και στις δήθεν καλές του πράξεις. Γι' αυτό θεωρεί τον εαυτό του ως τον μεγαλύτερο άγιον. Έφθασε δηλαδή σε μια αυτοδικαίωση του εαυτού του. Θεωρεί τον εαυτό του εντελώς διαφορετικό από τους άλλους. Για τον Φαρισαίον όλοι οι άνθρωποι είναι αμαρτωλοί που πρέπει να τιμωρηθούν από τον Θεόν. Ο Φαρισαίος είναι άσπλαχνος προς

τους συνανθρώπους του. Νομίζει ότι μόνον αυτός είναι δίκαιος και τηρητής του νόμου του Θεού. Γι' αυτό ο Φαρισαίος κατακρίνει, περιφρονεί και απορρίπτει τον Τελώνη όπως και κάθε άλλον άνθρωπο θεωρώντας τους μεγάλους αμαρτωλούς που δεν έχουν καμιά ελπίδα σωτηρίας. Ο Φαρισαίος αναφέρει στον Θεό τα καλά του έργα, όχι από διάθεση πίστεως στον Θεόν, αλλά για να εξυψώσει τον εαυτόν του. Θεωρεί ασυνείδητα τον εαυτόν του Θεόν, τοποθετεί μάλλον στην θέση του Θεού τον εαυτόν του. Τον Θεόν το θεωρεί περιττόν στην ζωή του κι έτσι γίνεται αθεόφοβος και θεομπαίχτης.

Μετά ακολουθούν οι κόλακες που με το φανατισμό τους ως τυφλοί μετατρέπονται σε μια δημόσια φωνή λέρας που από όπου τους αγγίξεις λερώνεσαι με τις συκοφαντίες τους και τις δημόσιες βρισιές τους κατηγορούν δημόσια κορυφαία φωτισμένα αναστήματα που απλώς μας υπενθυμίζουν το άγιο παράδειγμα των Αποστόλων στην Αποστολική Σύνοδο, να είμαστε ταπεινοί και με αγάπη να επιλέγουμε το διάλογο και την εν Χριστώ Κοινωνία μας για να μας φωτίζει και να μας οδηγεί το Άγιο Πνεύμα εις πάσα την Αλήθεια. Αυτοί οι τυφλοί φανατικοί κόλακες κάνουν «προπαγάνδα» εις το όνομα της Θεολογίας χαρακτηρίζοντας αυτούς που τονίζουν τη διδασκαλία της Εκκλησίας μας ως βλάσφημους, όπως έλεγαν οι Φαρισαίοι για τον Ιησού, επειδή έλεγε ότι είναι Υιός του Θεού. Κάποιος πολύ εκνευρισμένος, εσχολίασε ότι «γι' αυτούς τους ασεβείς συκοφάντες και φανατικούς, δεν υπάρχει θέση ούτε στη Κόλαση».

5. Χωρίς προσευχή και Μετάνοια απουσιάζει η ταπείνωση που μας οδηγεί στη κοινωνία της Αγάπης του Θεού και της συνύπαρξης.

Δίπλα στον Φαρισαίο βρίσκεται ο Τελώνης, που με την συνεχή ταπεινή του προσευχή και την μετάνοια του και με την όλη συμπεριφορά του μέσα στον Ναόν μας δείχνει το μεγάλο του σεβασμό στον Θεόν, μας δείχνει τη μεγάλη του πίστη, μας δείχνει την αναξιοότητα του και την μετάνοια του με την πλήρη συναίσθηση των αμαρτιών του. Ο Τελώνης δεν ασχολείται με την συμπεριφορά και τις αμαρτίες των άλλων ανθρώπων. Παραμένει προσηλωμένος στην αυτοκριτική του εαυτού του. Για τους άλλους προσεύχεται καλοπροαίρετα και τους θεωρεί καλύτερους του ενώπιον του Θεού. Έτσι δείχνει

να ζει στην κατάσταση της ταπείνωσης και της απλότητας που οδηγείται με την χάριν του Θεού στην καταξίωση, στη δικαίωση δηλαδή από τον Θεόν.

6. Προσωπική Πνευματική Μεταμόρφωση για τη οικολογική προ-στασία του κόσμου και για κοινωνική δικαιοσύνη.

Έτσι η Εκκλησία μας σήμερα με την Παραβολή του Τελώνη και του Φαρισαίου μας εισάγει σε μιά νέα πνευματική πορεία, την περίοδο του Τριωδίου. Με τις ειδικές προσευχές του Τριωδίου η Εκκλησία μας μάς προετοιμάζει πνευματικά με τους ύμνους της και τους ψαλμούς της και με τα αποστολικά και ευαγγελικά αναγνώσματα να φθάσουμε στην πραγματική μετάνοια από τις αμαρτίες μας περιορίζοντας με την προσευχή και την ταπεινοφροσύνη τον άκρατον εγωϊσμόν μας. Στην σημερινή λοιπόν Ευαγγελική Περικοπή ο Κύριος ημών Ιησούς Χριστός υπογραμμίζει μέσα από το παράδειγμα του Τελώνη τον σωστό πνευματικό προσανατολισμό της ζωής μας.

Όπως, όταν γεννιέται ένα νέο παιδί, το πρώτο σημάδι της ζωής του είναι το κλάμα, έτσι και η ψυχή, όταν αναγεννάται από τον θάνατον στη ζωή, το πρώτο σημείον της αναστάσεως της είναι τα δάκρυα της μετανοίας που καθαρίζουν την ψυχή του από τις ακαθαρσίες της αμαρτίας και μπορεί πλέον να βλέπει ποιό είναι το θέλημα του Θεού το οποίο γίνεται και δικό του θέλημα. Αυτό είναι ακριβώς που συμβαίνει και στην περίπτωση του Τελώνη σήμερα όπου τα δάκρυα του τον οδηγούν στην κατάσταση της ταπείνωσης και της μετάνοιας και στην συνέχεια στην θερμή προσευχή προς τον Θεόν όπου βρίσκει ανταπόκριση και σώζεται. Η πορεία προς την εν Χριστώ σωτηρία, ως ένας νέος τρόπος ζωής, είναι αυτό που έκανε και ο Ζακχαίος όταν μετανόησε, μοιράζοντας αυτά που είχε σ' αυτούς που αδίκησε και έκλεψε, βοηθώντας παράλληλα και τους φτωχούς.

Γιατί όμως η προσευχή του Τελώνη εισακούεται από τον Θεόν, ενώ του Φαρισαίου παραμένει άκαρπη και καταστροφική για τον ίδιο; Γιατί στη προσευχή του Φαρισαίου απουσίαζε η βασική προϋπόθεση της αληθινής προσευχής. Απουσίαζε η ταπείνωση κι η πίστη στο Θεό. Για να υπάρξει όμως ταπείνωση και πίστη στον Θεόν πρέπει να προηγηθεί η μετάνοια. Με τη μετάνοια μας η ταπείνωση μας και η πίστη μας ενισχύονται περισσότερο και συμβάλλουν και στην σωτηρία και των διπλανών μας.

Αλλά ένας που δεν νοιώθει ότι είναι αμαρτωλός για τίποτα σε τι να μετανοήσει; Αυτό ακριβώς αισθανόταν κι ο Φαρισαίος. Αλλά η συναίσθησή του αυτή ότι ήταν ο μεγαλύτερος άγιος ήταν και η μεγάλη του αμαρτία που του έκλεινε το δρόμο της σωτηρίας του. Στην πραγματικότητα, στην περίπτωση του Φαρισαίου, έχουμε να κάνουμε με μια συνείδηση πωρωμένη που έχει παγιωθεί στην αμαρτία, βλέποντας την αμαρτίαν ως κάτι το καλόν και το καλόν ως κακόν. Γι' αυτό κι όποιος δοκιμάσει να ξυπνήσει τον Φαρισαίον από τον ευτυχισμένον λήθαργον της αμαρτίας του θα δεχθεί την αδυσώπητη επίθεσή του. Όπως κάνουν οι σημερινές δημόσιες λέρες που αναφέραμε παραπάνω.

Έτσι τα παραδείγματα της ζωής των αγίων μας μάς διδάσκουν ότι η ταπεινοφροσύνη και η απλότητα της αγάπης παραμένουν το θεμέλιο της

Χριστιανικής ζωής. Η ταπείνωση δηλαδή γίνεται η γέφυρα που μας συνδέει με τον Θεόν.

Η αυστηρότητα στον εαυτό μας και η επιείκεια απέναντι στον συνάνθρωπό μας είναι η σωστή στάση στη ζωή μας ως συνεπείς και υπεύθυνοι χριστιανοί. Κανένας δεν έχει το δικαίωμα από τους ανθρώπους να αισθάνεται τον εαυτόν του ικανό να καταδικάζει τους άλλους ως αμαρτωλούς. Η ευθύνη μας για τους συνανθρώπους μας είναι να προσευχόμαστε για αυτούς κι όταν μπορούμε να τους βοηθήσουμε όπως ακριβώς έκανε ο Κύριος ημών Ιησούς Χριστός, όπως έκαναν οι άγιοι Μαθητές Του, όπως έκαναν οι άγιοι μας, όπως κάνουν με πολύ αγάπη και φιλανθρωπία ευσεβείς οικογένειες να στηρίζουμε άπορα και ορφανά παιδιά, που είναι τελικά και τα θύματα των δικών μας αμαρτιών και μάλιστα σε Διεθνές Επίπεδο όπου πάντα υπάρχουν τεράστια κονδύλια για στρατιωτικούς σκοπούς και για να πάμε σ' άλλους Πλανήτες, αφήνοντας και αδιαφορώντας για το Πλανήτη μας που έγινε μια καθημερινή κόλαση .

Πηγή : <https://www.pemptousia.gr/>